

Наслов овог текста је парафраза начина на који Хрватска телевизија (дакле не „Јавни сервис европске Хрватске“) прати изборе у Босни и Херцеговини: наслов емисија је обично типа Хрватски народ и избори у БиХ. Дакле државу Хрватску не занимају избори у БиХ онако како је занимају избори у Кампучији или Шри ланци, већ првенствено зато што на њима учествује Хрватски народ, па се сходно томе и читавим изборима прилази кроз ту призму.

То нажалост није случај у неким другим земљама пошто у њима владајућа политичка елита сматра да је етнички принцип посматрања стварности превазиђен и ретроградан, па се на њиховим телевизијама не могу срести такве емисије. Стога је брига за судбину припадника свог народа у околним земљама препуштена појединцима, алтернативним круговима, организацијама итд.

Но, ако постоји добра организација, јасан програм и одлучност да се он поштује, и са минималним ресурсима је могуће направити неки резултат. Пример организације српског народа у Црној Гори у последње две године је добар модел за све оне којима је данас стало до очувања српског имена и будућности за српски народ.

Да се подсетимо неколико чињеница. Ни Милошевићева ни постмилошевићевска власт нису имале никакву реалну стратегију за однос према Црној Гори, а посебно не према српском питању у тој републици. Штавише, све до референдума пре две године, Београд је у РЦГ подржавао неокомунистичке и пројугословенске опције које су упорно одбијале да отворе српско питање, зато што себе нису виделе као Србе. Борба за заједничку државу је вођена млако, неодлучно и некако од беде, без стварне визије како би она требало да изгледа и посебно како би положај српског народа требало да изгледа у будућој Црној Гори.

Нажалост, требало је да се деси пораз на референдуму и болан губитак какве такве заједнице да би ствари кренуле ка нечему што има смисла. У врло кратком року десиле

Пише: Миша Ђурковић
понедељак, 03 март 2008 17:06

су се две добре ствари: званични Београд је углавном дигао руке од Црне Горе, и скршен је опозициони примат неокомунистичког црногорског СНП-а. У свега неколико месеци сами Срби су се организовали и направили Српску листу која је на изборима 2006 постала најјачи опозициони субјект.

Период између тих парламентарних избора и предстојећих председничких искоришћен је за даљње прецизирање читавог програма, за његово међународно представљање, за непрестану унутрашњу борбу за одбрану права на идентитет и коришћење својих симбола, за јачање веза између Срба у свим бившим југословенским републикама, и пре свега за јачање политичке организованости српског народа у Црној Гори. Чини се да је процес доношења новог устава РЦГ добро искоришћен да се заправо представи основни проблем а то је равноправно уређивање односа између Срба и Црногораца. У међувремену је Ђукановићу нанет и први озбиљан пораз: Српска народна странка је успела да оствари обећање својим бирачима и изборила се за промену закона о држављанству Републике Србије (нови члан 23 који дефинише право свих Срба на држављанство Републике Србије).

Српска листа и СНС као њен главни мотор све време су били уз Србе са Космета и учествовали су у одбрани Космета. Везе између Срба из Црне Горе и Срба са Космета као две последње жртве балканске политике данас су изузетно јаке, што је потврдио и говор Марка Јакшића 1. марта у Берану, где је отпочела кампања Андрије Мандића. Не сме се заборавити огроман и заиста величанствен митинг у Подгорици одржан 22 јануара коме је присуствовало скоро 30 000 људи. То је највећи скуп одржан у Црној Гори још од такозване антибирокуратске револуције. На свим овим скуповима на светлост дана је изашла једна нова енергија. Свуда доминирају млади људи са јасним симболима српског народа.

Ови избори и кампања показују да је дефинитивно пропао план да се Срби у Црној Гори избришу или сведу на безначајну мањину. Штавише, чини се да је снага и одлучност тамошњих Срба у озбиљном успону. Стога се на овим изборима реално очекује веома добар резултат српског кандидата Андрије Мандића. Циљеви су улазак у други круг и резултат од преко 20 % добијених гласова.

Осим Мандића опозиција има још два опозициона кандидата. Испред СНП-а је господин Срђан Милић. Његови наступи, политички дискурс и програм су чини се у доста великој колизији са потенцијалним бирачким телом. СНП и даље има солидну партијску инфраструктуру, али у време када етничка и идентитетска питања доминирају у животу Црне горе, његово нападно одбијање да се на било који начин одреди према

Пише: Миша Ђурковић
понедељак, 03 март 2008 17:06

тим питањима, не обећава му добар резултат. Милић чини се новим, савременијим начином изражавања покупљеним на међународним курсевима и обукама (вођство СНП је озбиљан предмет модернизацијске обраде од стране неких страних партија па и земаља којима је веом стало сузбијање етнизације политике у РЦГ) тврдоглавао наставља „грађанску“ политику која је урушила СНП.

Други кандидат је Небојша Медојевић који се више од месец дана мучио да сакупи потребних 7 500 потписа и да преда кандидатуру. То наравно није сметало режимском ЦЕДЕМ-у да изађе са резултатима према којим Медојевић наводно има преко 20% подршке. Оваква наручена истраживања и бесрамни режимски аналитичари најбоље показују како данас изгледа јавност у Црној Гори. О томе како Медојевић стоји после доношења устава, добро говори ово мучење са потписма, али и чињеница да се скоро потпуно окренуо црногорском односно ДПС-овом бирачком телу. Ово очекивано одустајање од српских бирача може бити добро и за читаву опозицију и то заиста и јесте једини могући начин да дође до промене власти. Мандић и СНС полако али сигурно хомогенизују и заокружују српске гласове. Оно што им треба то је партнер који ће успети да освоји црногорске гласове. Са оваквим наступом Медојевић би коначно то могао да уради.

Ови избори су наравно важни по себи, али се такође увелико доживљавају и као припрема за парламентарне изборе следеће године који заиста могу да буду кључни за промену власти и прекомпозицију политичког живота у Црној Гори.

Српски народ у ове изборе улази веома јак и организован, са реалном надом да се оствари добар резултат и да се пошаље порука да та држава више неће моћи да функционише ако Срби не постану равноправан народ који учествује у организацији живота и расподелу ресурса.